

Irina Păcurariu

„Nu mă mai împiedic de amănunte!“

M-am întâlnit cu ea într-o dimineață, la o cafea din oraș, unde mă aștepta deja conectată la toate mijloacele de comunicare posibile, ca în mijlocul celei mai agitate zile de muncă. Avea de depășit o situație de criză: unul dintre invitații la noua ei emisiune de pe TVR, „Povești în halate albe“, nu mai putea onora invitația. E ritmul ei obișnuit, pe care îl menține cu zâmbetul pe buze. Și cum reușește asta e secretul său... și al lui Ticu Lăcătușu, soțul ei, despre care spune că o infestază cu starea zen. Despre Ticu n-ai cum să nu fi auzit că e primul alpinist român cuceritor al Everestului. Au împreună două fetițe: Ana Carina (11) și Iris Petra (3). Iar felul în care acești doi oameni au depășit sau au făcut să lucreze în favoarea lor diferențele dintre ei e fascinant. Cred, realmente, că Irina și Ticu au cucerit Everestul cu plinulor.

OK! Cum s-a născut ideea noii tale emisiuni, „Povești în halate albe“?

Irina Păcurariu A fost mai întâi o inițiativă a Consiliului Investitorilor Străini din România, care, hotărând să investească în ceva ce pare că are nevoie de ajutor în România, au ales să facă CSR legat de plecarea medicilor din țară. Pentru că lucrurile deveniseră tragice, iar noi am coborât cu mult sub orice medie europeană: stăm mai prost decât Albania și Republica Moldova. Bulgaria cred că are vreo 6 medici la mia de bulgari. La noi, cu greu, o mie de oameni trebuie să vâneze doi medici ca să-și rezolve o problemă medicală...

E mai solicitant decât alte proiecte ale tale?

Îmi provoacă toate învățăturile de la BBC și din toate cursurile de jurnalism pe care le-am făcut, fiindcă încerc să nu dau greș și să nu apară în această campanie oameni care pot fi contestați. Ceea ce e complicat, pentru că toți avem păreri despre medici. Pe de altă parte, uneori contestațiile nu sunt reale, sunt doar răbufniri ale unor pacienți nefericiți, altele se face rău cu bună știință. Încerc să decelez lucrurile astfel încât personajele mele să fie dintre cei care mai buni, care nu și-au pus o stea în frunte pe care scrie „erou“ și care mai sunt și greu de covins să fie filmați. Nu vor să vorbească despre ei pentru că știu că cel mai bine vorbește pacientul care pleacă fericit acasă.

Tronsonul pe care ai apucat-o tu profesional simți că l-ai fi putut face numai la TVR?

Aș greși să spun că n-au existat și tentații de-a lungul timpului. În douăzeci de ani de profesie apar multe oportunități, dar poate că da, la TVR, poveștile sau campaniile pe care le-am făcut erau pe profilul a ceea ce se face la orice televiziune publică din lume.

Tentații, adică oferte concrete...

Da, au fost de la jucători mari de pe piață, dar...

Ce te-a ținut în curtea TVR?

Un anume fel de consecvență, care, uneori știi bine că e definită ca loialitate (*râde*), dar la mine este mai ales consecvența de-a funcționa cu o echipă pe care o cunosc și care mă cunoaște și mă suportă. Fiindcă eu fac naveta între două lumi, cea de-aici, din Capitală, strălucitoare, de personaj bine cunoscute, și o lume anonimă, de provincie, unde-mi cresc copiii. Nu știu dacă lucrurile s-ar fi putut petrece așa într-un loc în care urma s-o iau de la început și să demonstrez că merit să am un regim oarecum excentric față de restul lumii, adică să nu fiu acolo zi-lumină.

Cum ai trecut de concedierile din TVR?

N-a fost o perioadă frumoasă, una în care te puteai uita relaxat în ochii tuturor colegilor, a fost o formulă dintr-o mulțime care se puteau aplica, o formulă pe care am acceptat-o, deși alții au ales să nu o facă. Lucrurile au trecut și încep să devină istorie. Am trecut, ca toată lumea, am fost la lucrări de control, am fost la comisii...

N-a fost umilitor să treci din nou prin aceste evaluări, după 20 de ani de experiență? Unii dintre colegii tăi n-au suportat...

Dacă ai umor și o oarecare înțelepciune, poți să treci peste toate cu zâmbetul pe buze.

Iar în vremea asta, cât mami muncește, cine stă cu fetițele tale?

Ele sunt la Piatra Neamț. Vremea în care fetițele stau fără mine încerc să fie cât mai scurtă. În general, ele stau cu tatăl lor când sunt plecată eu și invers, dar acum, când el e în expediție, e și mama la noi. Deci ne descurcăm în familie.

Acum unde e plecat?

Încearcă să ajungă acolo unde n-a mai călcat nimeni, undeva în Himalaya... Pentru el traseele, oricât de grele ar fi, dacă au fost atinse nu-l mai scot din casă, așa că trebuie să ajungă unde n-a reușit nimeni! E cu niște prieteni germani, alpiniști de elită, și e pentru a treia oară când fac o tentativă de-a urca pe un munte minunat de frumos, de aproape 7.000 de metri, care n-a putut

O femeie și mai frumoasă în realitate decât pe sticla TVR și o lecție despre cum să strălucești prin profesionalism și discreție. Dar o discreție în spatele căreia se ascunde o viață cu mult mai interesantă decât a celor care se vor interesa prin ziare...

fi supus de niciun muritor până acum.

Cum comunicați în timpul asta?

Normal că nu poți vorbi cât ai vrea. În general, recurgem la telefonul prin satelit și SMS-uri, dar și acelea ne permit o comunicare foarte sintetică, pentru că fiecare SMS nu poate avea mai mult de 22 de caractere. Așa încât trebuie să încerc să spui tot, de la detalii tehnice care trebuie rezolvate până la doruri, în doar 22 de caractere. Bine, poți repeta SMS-urile, dar e complicat să prinzi semnalul și mai puțin romantic...

Până la urmă și căncia e tot ca un munte și ai mereu de cucerit câte un nivel...

Da, dar vezi ce neinteresant e? Asta e un munte urcat de atâția! Deci nu se compară cu provocările adevărate. E un traseu turistic! (*râde*)

Prea comercial...

E cu șerpăși și, din când în când, cu oxigen artificial, deci nu ne place să o luăm în serios și să

„Fac naveta între două lumi: cea din Capitală, strălucitoare, și una anonimă, de provincie, unde-mi cresc copiii.“

IRINA PĂCURARIU

Formula de succes. „Nici eu, nici Ticu nu suntem capul familiei. E limpede că amândoi suntem cu capul în nori!“

planificăm etape viitoare! (*râde*)

Fetele ce știu că face tatăl lor când nu e cu ele?

Cea mică abia a realizat că el s-a întors din Groenlanda. Asta legat de călătoria lui de acum vreo doi ani, când traversat Groenlanda pe schiuri. Acolo chiar au fost momente de stres incredibil și decizii luate din mers. Coechipierul lui a avut o problemă de sănătate, s-a pus și problema evacuării cu elicopterul, fiindcă din cauza încălzirii globale, o parte din calota de gheață s-a topit și nu reușeau să ajungă pe malul celălalt, unde trebuiau să ia avionul. Între timp, cea mică a crescut, au și bifat acum două reușite personale înainte de plecarea lui: au urcat pe Ceahlău și pe Suhard, în Cheile Bicazului. Și cred că a plecat fericit, cu speranța că măcar mezina îi va călca pe urme. Deși eu n-aș spune, cred că ei i s-a părut doar amuzant să dea o tură la munte.

Tu de când n-ai mai făcut o ascensiune adevărată pe munte?

Am fost în Nepal, am și făcut un documentar despre șerpăși, cu multă vreme în urmă, pe vremea când n-aveam copii...

Singura în care ai îmbrățișat pasiunea lui?

O, daaaa! Eu sunt totuși un personaj născut la șes, care n-a fost la munte, pe Ceahlău de care toți moldovenii sunt foarte mândri, decât o singură dată, cu elicopterul! (*râde*)

Bănuiesc că soțul tău te ironizează... Deci cu muntele nu prea te-a convins. Dar ce simți că a schimbat Ticu în tine?

El are un fel relaxat de-a privi lucrurile. A avut parte de contacte cu toate religiile lumii, cu culturi și oameni diferiți, care mai de care mai puțin supuși regulilor formale ale civilizației occidentale. Vine cu o anume detașare și cu această stare zen, care ajunge inevitabil la mine. Mă nervez sau mă indispon mai puțin lucruri, nu prea mă mai împiedic de amănunte. Sunt fericită dacă sunt bine și copiii mei râd, dacă putem construi împreună ceva care merită. Prefer să stau sub cerul liber, culcată pe iarbă, decât să pierd timpul prin cafele. E clar că am avut privilegiul de-a dobândi mai repede liniștea dorită.

Și ai mult mai puțină legătură cu mondenul decât ți-ar cere-o statutul tău...

Adică deloc. (*râde*) Și eu mă mir uneori cum am rezistat pe piața persoanelor cu un anume statut public, fiind atât de absentă din miezul lucrurilor. De multe ori, mă gândesc de ce sunt luată în calcul când vorbim despre un star sistem la noi. Cred că datorită celor 20 de ani de când exist în această lume și pentru că mi-am păstrat aceeași voce. Mai e nevoie și de oameni conservatori ca mine. Pe de altă parte, chiar dacă tonul emisiilor mele e serios și, de cele mai multe ori, atac probleme grave, cred că am o anumită abilitate de-a mă apropia de oameni care mă califică și pentru lumea mai relaxată. Una dintre capcanele în care mai pică oamenii din media e de-a se lua prea în serios. Eu nu risc asta, sunt un om cu mult umor și atunci compensez.

OK! Ioana Alina Avram